

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliæ Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

34. An consecratio Episcopalis possit fieri à pluribus Episcopis, quàm
tribus? Et quomodo etiam olim Archiepiscopus consecrabatur? Ex p. 12. t
.1. r. 34.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](#)

Tractatus Octauus

334

testatem remittendi nomine ipsius Dei verbum promissionis, qua remissione facta liber manet vocens, tamen non censetur Deus id commissione, vbi non est iusta causa, saltem existimata; ac proinde non valet ea dispensatio, seu relaxatio voti, quia non censetur tunc per suum Ministrum remittere, quando hic quasi ministerialiter, & nomine Dei sine cœla remittere promissionem attendat. Pari ergo ratione in nostro casu philosophari possumus, Deum quidem commissum summo Pastori potestatem committendi administrationem Confirmationis simplici Sacerdoti, quando iusta causa subest, saltem humano modo talis reputata: non vero quando ea causa non subest: neque aliud aliunde satis constat, nec videtur admodum rationabile pro gubernatione Ecclesie, quod Pontifex habeat eam potestatem committendi ad abutendum illa. Et haec omnia docet Dicastillus tract. 3. disput. unica, dub. 11. num. 113. Quæ omnia secundum id quod dixerat applicanda sunt in casu nostro.

3. Dico igitur non solum non licere Pontificem absque iusta causa dispensando in numero ternario Episcoporum in aliqua Episcopi consecratione, sed etiam dispensationem esse nullam. Non nego tamen contraria sententiam nempe dictam dispensationem esse validam & suam habere probabilitatem: nam ut ipse Dicastillus fatur ex Doctoribus superioris citatis, commissio Pontificis absque iusta causa facta simplici Sacerdoti valida est. Ergo hoc etiam erit in casu nostro.

RESOL. XXXIII.

An Sede Apostolica vacante possit à Collegio Cardinalium, vel ab alio, cui eorum nomine Ecclesia commendata est administratio, talis facultas ordinandi committi?

Et an vero possit Pontifex hanc facultatem quam habet committendi simplici Sacerdoti facultatem administrandi hoc Sacramentum, alteri alicui committere, qui tamquam delegatus nomine Pontificis quando subest iusta causa, possit hanc facultatem concedere?
Ex p. 12. ut. 1. Rel. 3.

§. 1. **A**pponam etiam alia dubia; An Cardinalium Collegium Sede Apostoli vacante facultatem etiam committendi communicare possit alteri, vt ille eam possit committere vni Episcopo, quando opus fuerit? Ac etiam an commissio facta aliqui Episcopō à Pontifice, vt ipse solus sine aliis Episcopis possit Episcopum ordinare, expiret morte Pontificis decessantis? Hæc dubia proponit Dicastillus tom. 1. diff. 1. dub. 18. num. 172. & 173. qui postea ed. Tom. 1. tract. 3. disput. unica, dub. 11. num. 117. ad illa sic responderet: [Vtram autem Sede Pontificis vacante possit à Collegio Cardinalium nomine illius ab illo; cui Ecclesia gubernatio est commendata, talis facultas administrandi committi? non est ita certum, nec video ab Auctoriis disputari.] Mihī videtur non posse, quia hoc extraordinarium est & solum nobis constat fuisse Pontifici concessum; sine fundamento autem ad alios extenderetur. Quamvis autem succedat Sede vacante generaliter loquendo capitulum Prælato in iis, quæ sunt iurisdictionis; huius tamen regulæ generalis fallentia sunt non paucæ, maxime Sede Apostolica vacante; qua de re disputare non est huius loci.

2. An vero possit Pontifex hanc facultatem, quam habet committendi simplici Sacerdoti facultatem administrandi hoc Sacramentum, alteri alicui committere, qui tamquam delegatus nomine Pontificis, quando, subest iusta causa, possit hanc facultatem

concedere, non nemini vidisse in Authoribus disputatum. Mihī sane videtur posse, tum quia ea potestas in Pontifice est ordinaria, & non video quare non sit subdelegabilis tum quia iusta cause esse possunt id commitendi alteri maxime in hoc genere facultatis qua solent concedi propter penitentiam, & ableniam Episcoporum in Regionibus longe distantibus à Sede Apostolica, vbi non sufficiens cauſa sunt id commitendi simplici Sacerdoti, vix potest Pontifici constare immediatè ad se relatis causis, & carum probationibus, sapere esse periculum in morsa, vi interim multi fideles sine hoc Sacramento perirent. Quapropter saxe confutus videri poterit, cam facultatem committendi alteri concedere aliqui, qui proxime possit causas nosse, investigare, aut examine, ut illa discussus eam administrationem committat, si viderit expedire. Hanc autem facultatem committendi non puto expitare morte Pontificis concedentis, maxime quando iam est acceptata per se, vel per procuratorem à prædicto Commissario; est enim gratia facta comparatione illius, non gratia facienda, atque adeò non expitat morte concedentis, vt videbimus suo loco. Propter eandem rationem non expitat commissio, sed facultas ipsa administrandi facta simplici Sacerdoti; etiam si superueniat mors Pontificis concedentis: est enim gratia Principis facta. Hucusque Dicastillus. Quæ omnia applicanda sunt, vt ipse assit, quoad potestatem, quam habet Pontifex circa dispensationem in Consecratione Episcopali; quæ quidem maximè notanda sunt à Lectoriis, cum illa difficulter in aliis Auctoriis inveniantur.

RESOL. XXXIV.

An consecratio Episcopalis possit fieri à pluribus Episcopis, quam à tribus?

Et quomodo olim Archiepiscopus consecrabatur? Ex part. 12. tract. 1. Rel. 3.

§. 1. **A**d hanc difficultatem responderet Doctor Hallier de Saris Electionibus part. 2. cap. 2. art. 1. §. 1. num. 9. vbi sic ait, [Certum est non solum à tribus, verum etiam à pluribus Ordinations olim fieri solitas: puta cum ab Episcopis omnibus Provinciæ in vnum convenientibus, tum etiam ab aliis, qui huius rei causa conuocarentur, vel qui calu intercesserint.] Vnde Nicenum I. ab omnibus, qui erant in Provincia ordinationes celebrari voluit, Arclaten. si fieri posset à septem, & citata omnia Concilii tribus saltem. Antiochenum non nisi cum Synodo Episcoporum. Parisiense II. I. sub Pelagio, vel Episcopos Provinciæ, vel vicinos ad Ordinationem Episcopi peragendam à Metropolitanu accersiti referit. Lucius III. omnes Provinciæ Antisitites conuenient iuber ad Metropolitanu Ordinationem, vt ab omnibus ordinetur. Iuxta qua apud Cyprianum, Corneium Somnum Pontificem, pluribus etiam Aphricanis Episcopis; qui tum Romæ aderant Episcopum factum legimus; adeo vi à sexdecim Episcopis Ordinatus patitur beatus. Apud August. duodecim Episcopos numerosos reperimus, qui Maximiani Ordinationis non solum testes, verum etiam Auctores extiterint. Apud Optatum Meleuitanum, Maiorinum à secundo Nomidio Primate, aliisque traditoribus Episcopis pluribus Ordinatum aduerimus. Apud Socratem, Nectarium à centum quinquaginta Episcopis, qui tunc Constantinopolis aderant, ordinatum. Ioann. quoque Chrysostomum, qui in eius locum sufficiens est, quo eius ordinatio celebrari esset, conuocata Episcoporum Synodo, cui etiam Theophilus Alexand. interfuit fuisse consecratum, obseruare possumus, quæ omnia breuerter percurro:

percurro: solum ex eis colligo, si plures tribus Episcopis ad aliquam Episcopi cuiuscumque ordinatio-
nem vocentur; eique intersint non otiosos stare, non
Pontificibus indumentis ornatos assistere deberet,
quod iam passim obseruatur; sed & sacris, quas ru-
bita & Ecclesia consuetudo requirit vestibus indu-
tos assistere, & simul eum Cösecratore, vel statim post
cum ordinando manus imponeat eos oportere. Ec-
clesie enim ex prædicti hanc fuisse consuetudinem
paret; non solum à tribus, sed à pluribus tum ei-
dem Provincie Episcopis quos cellulantibus legitimis
excolationibus interesse necesse erat: tunc alterius
Provincie, qui honoris causa vocabantur; manus or-
dinando imponerentur: imò id expresse Concilium
Cattaginense I V. obseruari voluit, statuens, ut Episcopi
cum ordinatur, duo Episcopi ponant, & teneant
Evangeliorum codicem super caput, & cœruiem eius, &
eum super eum fundente benedictionem, reliqui omnes
Episcopi, qui adsancti, manibus suis caput eius tangant;
que cildem ferè verbis habentur in veteri ordine
Romano: ex quo eadem refert Albinus Flaccus, qui
tamen eisdem sebe opponit, quasi nec veteri tradicio-
ni nec visitata suo tempore Ecclesia Romanae praxi
alent conformatia; quem sequutus Ambarius cum vi-
debat explicasse, dum nempe hoc solum reprehendit
tanquam ab Apostolica traditione, & Canonica au-
xiliante dissolum; quod duo Episcopi librum Evan-
geliorū super caput Ordinandi teneant. Sed relinqua-
mos hos Autores, quibus absque vlo dubio minor
auctoritas insit debet, quam & Concil. Cattaginense
IV. & veteri Ordini Romano: non videntur tan-
tem illi in dubium reuocare, quod Episcopi omnes
Ordinationis alicius presentes, manus ipsi imponde-
re debant. Ex veteri vero isto Ordine Romano, &
Concilio Cattaginensi IV. distincta colliguntur of-
ficia cösecratorum, qui solus benedictionem
super ordinandum fundebat, orationem dicens,
qua in veteri Ordini Romano describitur, & diuina
ex officio, seu ex necessitate adiuentium, qui codicem
Evangeliorum super caput Ordinandi tenent, &
ceterorum Episcoporum præsentem, qui omnes
caput ordinandi tangebant, in quibus paululum ab
iis discrepat Pontificale Romanum formam, qua iam
inobferenda sit, præscribens, dum nempe præcipit,
ut Cösecrator, & assistentes Episcopi (assistentes autem
Episcopos vocat, quicunque intersunt, quos duos
ad minus esse debere sit.) Ambobus manibus caput con-
sagrando tangant, dicentes: Accipe Spiritum sanctum.
Et certè si Episcopi præsentes ab impositione ma-
num super ordinandum se contineant, videntur aut
communem Episcopi; qui ordinatur aspernari: aut
electionem improbare, eo modo quo è contrario Lu-
ci Alexandrinii, Arriani Moses, Ioannis quoque Per-
genis eadem heresi infecti Antiochus, & alij or-
dinandi, hereticorum tangere ipsos valentium manus
repelunt, quotum Societatem refugiebant. Huc
vique Hallier.

RESOL. XXXV.

An si de essentia Consecrationis, ut fiat iussu Archie-
scopi, vel Patriarchæ?
Et primo supponitur, quid de iure super hoc.
Et curm doceat Primates, seu Patriarchas, & Ar-
chiepiscopos, & Cardinales consecrari à Papas, vel ab
alio de eius commissione? Et parte 12. tractat. 1.
Resol. 33.

S. V. supponendum est, quod de iure Primates, seu
Patriarchas, & Metropolitanos consecrantur

tres Episcopi corum suffraganei, omnibus aliis co-
rum suffraganeis personaliter aduenientibus, nisi
essent necessitate impediti: quo casu per litteras de-
bet consentire cap. quia, dist. 6. cap. porro, & cap.
Archiepiscopus, distincl. 66. cap. si Archiepiscopus de
temp. Ordinat. & si est Archiepiscopus, qui est con-
secrandus; debet esse cum Primatis, seu Patriarchæ,
qui subiecti, consenserunt, cap. placet, distincl. 65. ita quod
sine eo non recipit executionem consecratus. Sic
Sylvestris ibi. Innoc. cap. nec Episcopi de temp. Ordin.
Armill. verb. consecratio Prelatorum, num. 2. Angel.
verb. consecratio Episcoporum, n. 1. 2. & 5. Rosel. verb.
confirmatio electorum, num. 12. 13. & 16. Tabien. verb.
confirmatio in communis, quaf. 10. 11. & 12. licet An-
gel. Tabien. & Rosel. dicunt Primates, seu Patriarchas,
& Cardinales consecrari à Papa, vel ab alio de eius
commissione, hoc non est de iure, sed de consuetudine,
vt bene Syl. ibi, idem dicens de Archiepiscopis:
consuetudo enim habet: vt ferè nulli horum confe-
rentur nisi à Papaâ, vel ab alio de eius commissione,
Arg. cap. pudenda 24. q. 1. Episcopus autem si est exem-
ptus debet consecrari à Papa, vel ab alio de eius com-
missione: si vero non sit exemptus, sed aliquis Ar-
chiepiscopi suffraganeus, consecrandus est ab illo Ar-
chiepiscopo cum duobus Episcopis comprounicipalibus,
seu suffraganeis, aut tres comprovinciales, seu suf-
fraganei Episcopi illum consecrabit ex iussu Ar-
chiepiscopi: in utroque tamen casu omnes Episcopi
suffraganei requirendi sunt per Epistolam, vt consentiant,
cap. nec Episcopi de tempor. ordinat. cap. non de-
bet, dist. 65. cap. Ordinationes, et 1. dist. 75. cap. Ordin-
ationes, cap. Episcopi, cap. comprounicipales, dist. 64.
Quod si quis Episcoporum comprounicipalium con-
temnatur in consecratione Episcopi, vel Archiepiscopi,
potest agere ut exequione officij priuetur. Sic
Innocentius, Sylvestris. Tabien. Rosel. Angel. ibid.
Turcetum. cap. Ordinationes, et 1. dist. 75 n. 7. Quan-
do autem Archiepiscopus, vel aliqui ex suffraganeis
Episcopis dissentirent consecrationi, quid facientum
sit, consule Turecrem. distincl. 64. initio id latè dis-
putantem.

2. Hoc supposito, asserto non esse de essentia
consecrationis Episcopalis, vt cösecratio fiat de iussu
Archiepiscopi, vel Patriarchæ, & ab Episcopis suffra-
ganeis, sed hoc est de necessitate præcepti: quod vero
attinet ad essentiam consecrationis, fiat est ut fiat à
quibusvis Episcopis. Probatur, quia hic non est aclus
iurisdictionis, alia est efficit delegabilis, sed Ordinis: Or-
do autem Episcopalis æque est in omnibus Episco-
pis; ergo. Secundò, quia quod fiat de iussu Archiepiscopi,
& à suffraganeis, &c. pertinet ad iurisdictionem
Ministrorum, sed haec tantum in Sacramento Penitentiæ,
& Matrimonij est de necessitate Sacramenti in reli-
quis vero solum de necessitate præcepti: ergo. Quod
si opponatur, cap. non debet, dist. 65. vbi habetur quod
fiat de licentia Metropolitanæ, convocatis Episcopis
suffraganeis, aliter consecratio facta non valeat: &
cap. Archiepiscopus, distincl. 66. vbi habetur, quod Ar-
chiepiscopus ab omnibus suffraganeis consecretur,
alias sit irrita consecratio. Respondetur cum Turec.
dist. cap. non debet, & Gloss. dist. cap. Archiepiscopus,
vers. 1. & ibi etiam Turecremata quod intelligi-
tur non valere, atque esse irritam consecrationem,
non quod non reuera sit valida, & maneat ille Episcopus,
sed esse irritam quoad officij executionem, id
est quod manebit vere Episcopus consecratus, sed non
poterit exerci officium. Et hac omnia docet Sanchez
in Opus. tom. 2. lib. 7. cap. 1. dub. 15. num. 18. & 24.
cui ego addo Azorium tom. 2. lib. 3. cap. 30. que. 2.
& Hieronymum Florentium in lib. 1. Decret. iii. 6. Sed
ego puto cum Pace Iordanio tom. 1. lib. 1. sect. 2. n. 11.
quod